

Państwo Radzieckie otacza troskliwą opieką masę pracującą. Po całorocznej pracy robotnicy, kolchoźnicy i inteligencja wypoczywa w wspaniałych sanatoriach i domach wypoczynkowych. Na zdjęciu: Sanatorium górników nad Morzem Czarnym.

Wydalenie dyplomaty francuskiego z Polski

WARSZAWA. Ambasada RP. w Paryżu, została powiadomiona dnia 10 bm. przed południem, że francuskie MSZ wyraziło życzenie, aby attache ambasady Zdzisław Wójcik, główny inspektor szkolnictwa polskiego we Francji, opuścił Francję w ciągu trzech dni.

W odpowiedzi na ten krok, polskie MSZ zażądało tego samego dnia w godzinach wieczornych, aby attache ambasady francuskiej w Warszawie, p. Jean Julien Martin, opuścić granice Polski w ciągu trzech dni.

W rocznicę czechosłowacko-radzieckiego układu przyjaźni

PRAGA. Z okazji przypadającej szóstej rocznicy czechosłowacko-radzieckiego układu przyjaźni i wzajemnej pomocy, odbyły się w całej Czechosłowacji uroczyste akademie. W Pradze rocznica ta została uczczona również galowym koncertem Filharmonii Czeskiej.

Prasa czechosłowacka zamieszcza artykuły poświęcone tej doniosłej rocznicy.

Przyjął czechosłowacko-radziecką — piszą m. in. „Lidove Noviny“ — jest dla nas najpewniejszą rękojmią, że będziemy mogli nadal twórczo pracować nad rozwojem naszej ludowo-demokratycznej ojczyzny.

Ostatnie dni oporu Kuomintangu

LONDYN. Według doniesień Agencji Reutera z Hongkongu, czołwki armii ludowej znajdują się w odległości 10 kilometrów od Czung-Tu. Inna kolumna armii ludowej posuwa się w kierunku prowincji Sikang. Obserwatorzy wydarzeń chińskich przewidują, że i ta prowincja może wkrótce znaleźć się w ręku armii ludowej. Krają pogłoski, że gubernator tej prowincji ma zamiar przejść na stronę rządu ludowego.

Wbrew zobowiązaniom międzynarodowym — władze brytyjskie odmówiły wydania Polsce zbrodniarza wojennego

Nota protestacyjna MSZ

WARSZAWA. Ministerstwo Spraw Zagranicznych doręczyło ambasadzie brytyjskiej w Warszawie notę protestacyjną w związku z arbitralnym na ruszeniem przez brytyjskie władze okupacyjne w Niemczech zobowiązań międzynarodowych przez niedopuszczenie do ekstradycji zbrodniarza wojennego Roberta Schauera.

Nota stwierdza m. in., że Robert Schauer, aresztowany został przez brytyjskie władze okupacyjne w Niemczech na podstawie oskarżenia

Nowiny Rzeszowskie

Organ KW Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Rok I. Rzeszów — Przemyśl — Krosno, 13 grudnia 1949 Nr. 90

...z prosłego serca płyną życzenia

„Abyś żył jaknajdłużej i aby w całym świecie zwyciężyła Twoja nauka i idea“

WARSZAWA. W ZWIĄZKU ZE ZBLIŻAJĄCĄ SIĘ 70 ROCZNICĄ URODZIN GENERALISSIMUSA STALINA — REKTOR UNIwersYTETU Jagiellońskiego PROF. MARCHLEWSKI I WIEŚNIACZKA MARIA ISKRA NAPISALI LISTY NASTĘPUJĄCEJ TREŚCI:

Towarzysz Generalissimus Józef Stalin Moskwa

Z okazji siedemdziesięciolecia urodzin pozwalam sobie imieniem postępowej myśli polskiej i własnym wyrazie najszersze życzenia i gratulacje.

Olbrzymi wkład ZSRR w dzieło rozwoju ludzkości, jaki pod kierunkiem Wszechzwiązkowej Komunistycznej Partii (bolszewików) i naszym własnym wniesiony został przez narody Związku Radzieckiego, odbija się najżywszym echem w całej ludzkości, a zwłaszcza w krajach demokracji ludowej.

Tylko dzięki bohaterskiemu wysiłkowi ludów radzieckich w oparciu o przodującą teorię, o świadomość wspólnoty świata pracy całej ludzkości udało się urwać głowę hydrze faszyzmu i ocalić świat przed beznadziejnym wpadnięciem w otchłań reakcji i wsteczności.

Nauka i sztuka oraz cała kultura ludów zaprzyjaźnionych z ZSRR, dzięki kontaktom z twórczą myślą ludów radzieckich coraz wyraźniej i coraz jaśniej rozumie, że prawdziwa nauka musi oprzeć się na klasie robotniczej, wyjść z ludu i tworzyć dla niego.

W miejsce też dotychczasowej burżuazyjnej nauki, głoszącej apolityczność i obiektywizm, a w istocie swej wrogię ludowi i postępowi, powstaje w naszym kraju i innych zdążających do socjalizmu demokracjach ludowych nauka nowa, nauka związana z ludem i będąca wyrazem myśli i dążeń klasy robotniczej.

Tylko taka nauka może mieć czynną postawę wobec wymagań życia, przeobrazić przyrodę nie czekając

biernie na jej dary i torować nowe drogi myśli człowieka.

Taka nauka to ustrój bez wyzysku i bez klas społecznych, taka nauka to trwałe pokój i braterstwo ludów.

W ścisłym przymierzu z nauką radziecką, będziemy kłaść podwaliny pod przyszłość naszego kraju i świata.

(—) T. MARCHLEWSKI

Rektor Uniwersytetu Jagiellońskiego.

Dankowice, dnia 7. 12. 1949 r.

Do

Generalissimusa Tow. Józefa Stalina

Moskwa — Kreml.

Wodzu i Nauczycielu wszystkich ludzi pracy!

Czuję się szczęśliwa, że mogę napisać kilka słów do Tego, któremu zawdzięczają wolność miliony ludzi pracy, a pod wodzą którego reszta ludzkości walczy o wyzwolenie spod ucisku i wyzysku kapitalistów. Wielki Wodzu w prostych słowach z prostego serca płynących, chcę Ci wypowiedzieć swój ból i moją radość obecną. Jak ciężko było nam chłopom, a zwłaszcza kobietom wiejskim przed wojną w Polsce. Ja, jako młoda dziewczyna młodość swoją i siły oddawać musiałam, służąc u bogacza wiejskiego i w dworze obszarnika. Niedostępne było dla mnie kształcić się, choć czułam wielkie pragnienie nauki i wiedzy. Cały wysiłek oddać trzeba było za kawałek chleba. Taki był los synów i córek robotników i biednych chłopów. Byli wśród nas tacy, którzy na wzór ludzi radzieckich podejmowali walkę z burżuazją i jaśniepaństwem. Byli to najlepsi synowie naszego narodu. I u nas w Dankowicach byli K. P. P-owcy. Do nich należał ojciec mój i brat, który i mnie wskazał drogę prawdy. Siłę do walki czerpali oni z kraju socjalizmu. Nie pomogli więzienia, ani prześladowania, trwaliśmy mocno przy swoim.

W roku 1939 nadeszła największa dla nas klęska, okupacja hitlerowska. Faszyści chcieli nas zniszczyć doszczętnie, a najpierw komunistów, którzy podjęli walkę z okupantem. Zginął mój brat w partyzantce, rodzice i mąż w obozie w Oświęcimiu. Ja przeszłam oboz. Męki moje skrócili żołnierze z czerwonymi gwiazdami na hełmach, Twój żołnierz. Czarna Armia wyzwoliła nas. Zaświeciło nam słońce od Wschodu. Radość

cią moją jest to, że widzę, jak z ofiar męki i krwi wyrasta nowe życie, które budujemy u nas w Dankowicach i budować będziemy w całej Polsce.

Zawsze pragnęłam widzieć na własne oczy Ojczyznę Socjalizmu. W tym roku spotkało mnie to szczęście. Zwiedziłam kolchozy na Ukrainie z wycieczką z Polski. Wrażenia i spostrzeżenia utkwily mi w sercu i pamięci. Nie zapomnę nigdy gościnności i szczerego braterstwa ludzi radzieckich, a osiągnięcia w dziedzinie gospodarki przemysłu i sztuki dały mi pojęcie, jak żyją i planują ludzie radzieccy. Pragnę, abyśmy w naszej wsi żyli tak, jak żyją wasi kolchoźnicy. Dziś jest to możliwe do osiągnięcia kiedy Polska kroczy śladami wielkiego Związku Radzieckiego.

Wodzu i Nauczycielu wszystkich ludzi pracy w 70-tą rocznicę Twoich urodzin składam Ci z prostego mego serca płynące życzenia, abyś żył jaknajdłużej i aby w całym świecie zwyciężyła Twoja nauka i idea.

Kończąc składam Ci podziękowanie za szczęście moich dzieci, za szczęście naszej gromady, jakie osiągnęliśmy dzięki Tobie i Wielkiemu Związkowi Radzieckiemu.

(—) ISKRA MARIA

Wieś Dankowice, pow. Biała Krak. Woj. Krakowskie.

Robotnicy PZPW w Rakszawie i PGR Charzewice do Generalissimusa Stalina w rocznicę Jego urodzin

Do Generalissimusa Stalina Moskwa

My, pracownicy P. Z. P. W. w Rakszawie, przyrzekamy stać twardo i nieugięte w obozie pokoju, którego najpewniejszym gwarantem jest Związek Radziecki. W trwałym sojuszu z naszym wielkim przyjacielem — Związkiem Radzieckim, widzimy gwarancję naszej wolności i pokoju. W dniu 70 rocznicy Twoich urodzin, Wielki Wodzu międzynarodowego proletariatu, pozdrawiamy Cię z całego serca i życzymy Ci wiele

Z okazji 70 rocznicy Twoich urodzin przesyłamy Ci, Wielki Wodzu, serdeczne pozdrowienia i życzenia długiego życia i pracy w budowie pokoju światowego.

My, robotnicy Państwowych Gospodarstw Rolnych w Charzewicach, z najwyższą wdzięcznością wspominamy chwilę oswobodzenia nas przez bohaterską Armię Radziecką od najeźdy hitlerowskiej.

Celem uczczenia Twoich urodzin — podejmujemy następujące zobowiązania:

SZTAFETY WYRUSZYŁY

Wczoraj po południu wyruszyły ze wszystkich gromad, z najbardziej odległych nawet za kątów województwa rzeszowskiego sztafety, zorganizowane przez ZMP przy kierownictwie pomocy Partii.

Obok ZMP-owców bierze w nich udział młodzież zrzeszona w ZHP i SP. Sztafety przebywają trasę z gromad do gmin pieszo, konno, na rowerach i motocyklach. Z Państwowych Gospodarstw Rolnych wyruszyły sztafety na traktorach.

Niosą one meldunki o zobowiązaniach wykonanych dla uczczenia zbliżającej się 70-letniej rocznicy urodzin Towarzysza Stalina.

Zobowiązania te o charakterze produkcyjnym, kulturalnym i społecznym są wyrazem głębokiej czci, jaką darzy społeczeństwo polskie Towarzysza Stalina oraz są świadectwem udziału mas pracujących i młodzieży w walce o lepsze jutro.

Sztafety niosą od całego społeczeństwa listy wyrażające głęboką wdzięczność Wielkiemu Przyjacielowi Polski za Jego stosunek do naszego narodu i udzieleną w najcięższych dla nas chwilach pomoc wojskową i gospodarczą.

Wyruszenie sztafet z gromad i przybycie ich do gmin stało się potężną manifestacją na cześć Towarzysza Stalina i Związku Radzieckiego.

Według dotychczasowych sprawozdań dowiadujemy się o masowych zebraniach, na których ludność wiejska zapoznała się z życiem, pracą i walką Wielkiego Przywódcy klasy robotniczej i obozu pokoju oraz zegnana wyruszające sztafety. Zebrania te przekształciły się w żywiłowe manifestacje.

W powiecie brzozowskim od było się 26 masowych zebrań w gromadach, które zegnaly wyruszające sztafety. Największymi były zebrania w gromadach: Niebocko, Przysletnica i Humniska.

W powiecie debickim o godz. 14-tej wyruszyły sztafety z 65 gromad, przybywając do 12-tej gmin. Równocześnie odbyły się zebrania poświęcone zapoznaniu się z życiorysem Towarzysza Stalina.

W powiecie jarosławskim do 11 gmin przybyło 83 sztafet gromadzkich.

W jasielskim 98 sztafet, które wyruszyły z gromad, przyniosły meldunki i listy do gmin, które następnie poprzez sztafety gminne i powiatowe zostaną przeniesione na dzień 14 b. m. do Rzeszowa.

lat życia i zdrowia dla dobra mas pracujących całego świata.

Zobowiązujemy się równocześnie, celem uczczenia Twoich urodzin, Genialny Nauczycielu proletariatu, wykonać nasz miesieczny plan fabryczny na 11 dni przed terminem — oszczędzając w ten sposób 11,790.000 złotych.

PRACOWNICY PAŃSTW. ZAKŁ. PRZEM. WELN. W RAKSZAWIE.

1. Rozszerzyć kurs nauki języka rosyjskiego.
2. Rozpowszechnić naukę Miczurina-Lysenki.
3. Pracować nieustannie nad dalszym pogłębieniem przyjaźni polsko-radzieckiej.

Jednocześnie przyrzekamy Ci, Wielki Wodzu, stać nieugięte na straży pokoju.

RADA ZESPOŁOWA PGR — CHARZEWICE

Nienawiść do narodu, wystugiwanie się imperialistom — podstawą działalności nikczemnej bandy Kostowa

SOFIA. Podczas sobotniej rozprawy przeciwko bandzie Kostowa została przesłuchana świadkowie.

Agitacja i propaganda — zeznaje Iwanowski — miała za zadanie pomniejszenie sukcesów Armii Radzieckiej, ukrywanie jej wielkiej roli wyzwolicielskiej. Glorifikowaliśmy natomiast Tito. Usiłowania Tito służyły wówczas w kierunku wychowywania kadr partyjnych i wojskowych w duchu nienawiści do sąsiednich narodów a w szczególności do Partii komunistycznej.

Na wiosnę 1945 r. policja titowska rozstrzelała 57 macedończyków oskarżonych o sympatię do narodu bułgarskiego. Na rozkaz Kolliszewskiego o. Oskarżony Iwanowski wyjeżdża do Bułgarii i prowadzi tam agitację za kliką Tito wśród członków Macedońskiego Komitetu Narodowego. Oskarżony miał również za zadanie rozwijać walkę przeciwko Bułgarskiej Partii Komunistycznej. Wyjazd do Bułgarii poprzedził zainicjowane w Skoplje rozbieżności między oskarżonym Iwanowskim a Kolliszewskim. W Bułgarii Iwanowski nawiązał kontakt z titowskimi agentami wśród macedończyków Nikołowem i Dinewem oraz z sekretarzem am-

basady jugosłowiańskiej Zafirowskim. Działalność swą prowadził Iwanowski za pośrednictwem utworzonych przez siebie kół i za pomocą kursu dla wychowania młodzieży macedońskiej. W działalności tej Iwanowski propagował przyłączenie kraju piryńskiego do Jugosławii.

Iwanowski podobnie jak i inni agenci titowskiej zadeklarował się jako przeciwnik Tito. Jednak działalność jego została zdemaskowana i został on pozbawiony stanowiska przewodniczącego Macedońskiego Komitetu Narodowego. Na końcu swych zeznań oskarżony powiedział, że chciał uciec do Jugosławii, jednak titowscy mordercy nie zezwolili mu na to, przyrzekając mu pomoc w razie potrzeby.

Przesłuchany dodatkowo Hadzi-Panzow oświadczył, że najbliżsi współpracownicy Tito interesowali się sytuacją w Biurze Politycznym KC BPK i pytali oskarżonego czy są jakieś oznaki rozłamu w Biurze Politycznym. Oskarżony Hadzi-Panzow podkreślił, że Cimitil osobiście kierował akcją szpiegowską w Bułgarii oraz że celem działalności agentów titowskich w Bułgarii było między innymi przyłączenie kraju piryńskiego do Jugosławii.

która miała doprowadzić do rozłamu między Bułgarską Partią Komunistyczną a emigrantami macedońskimi.

Darina Stoikowa obywatelka jugosłowiańska, zeznaje o swej robocie szpiegowskiej, którą prowadziła będąc pracownicą Komitetu Sofijskiego Bułgarskiej Partii Komunistycznej. Stoikowa zeznaje, że w maju 1949 roku pracownik ambasady jugosłowiańskiej w Sofii Milatowicz pou-

czał ją, że na wypadek aresztowania ma występować podczas procesu z oskarżeniami o nacjonalizm KC bułgarskiej Partii Komunistycznej.

Świadek Ganczowski zeznaje o częstych wizytach Cimitila u Kostowa. Gdy o tych spotkaniach dowiedział się Dymitrow dał on wyraz w ostrych słowach swemu głębokiemu oburzeniu.

Na rozkaz faszystów - Kostow miał sparaliżować walkę zbrojną

Rewalacyjne zeznania złożył świadek Mladenow, który w okresie władzy monarcho-faszystowskiej był prezesem sądu polowego w Sofii i w roku 1942 przewodniczył rozprawie przeciwko członkom nielegalnego Komitetu Centralnego Bułgarskiej Partii Robotniczej (komunistów).

Przewodniczący: Jakże były ogólne wytyczne, których przestrzegaliście z polecenia rządu podczas rozpatrywania tego rodzaju spraw?

Świadek: Istniały instrukcje, by rozpatrywać takie sprawy niezwłocznie, szybko i surowo.

Przewodniczący Sądu: Czy otrzymał pan jakieś specjalne instrukcje odnośnie działaczy Partii Komunistycznej?

Świadek: Instrukcje takie sprawowały się do tego by wobec głównych przywódców zastosować najsurowszy i najcięższy wymiar kary.

Przewodniczący Sądu: Czy przypomniał pan sobie wybitniejszych oskarżonych w tym procesie?

Świadek: O ile sobie przypominam oskarżonymi byli: Georgi Minczew, Anton Iwanow, Romanow, Bogdanow, Wapcarow, Trajczko Kostow, Maslarow i inni.

Przewodniczący Sądu: Czy pamięta pan, jaki zapadł wówczas wyrok?

Na pytanie przewodniczącego świadek odpowiada, że w tym procesie 8-9 oskarżonych między innymi Trajczko Kostowowi groziła kara śmierci.

Ówczesny minister spraw wojskowych gen. Michow wezwał mnie podczas procesu do siebie i zażądał ode mnie abym postarał się znaleźć okoliczności łagodzące dla Kostowa i aby Trajczko Kostow nie znalazł się wśród osób skazanych na śmierć. I gen. Michow dał mi do zrozumienia, że takie jest życzenie cara Borysa.

Zeznania Mladenowa potwierdził świadek Jelkin, członek faszystowskiego sądu polowego, który w 1942

roku sądził członków bułgarskiej Partii Komunistycznej.

Świadek Czuszew zeznał, że podczas pobytu w roku 1942 w więzieniu w jednej celi z Kostowem, Kostow był na lepszych warunkach niż inni więźniowie.

Następnie świadek Andrzej Pramatow, który w roku 1942 służył w wydziale politycznym policji bułgarskiej, zeznał że Trajczko Kostow będąc agentem policyjnym otrzymał specjalną instrukcję, która zalecała rozwinąć wśród więźniów politycznych propagandę przeciwko zbrojnej walce z faszystowską żandarmerią i z hitlerowskimi władzami okupacyjnymi.

Z kolei sąd przesłuchał Jordana Katranzjewa, który w r. 1943 był członkiem KC Bułgarskiej Partii Robotniczej (komunistów).

Jesienią 1943 r. — oświadczył świadek — do KC Partii nadszedł list od Trajczko Kostowa, który w tym czasie znajdował się w więzieniu pleweńskim. W liście tym

Kostow wypowiedział się przeciwko ruchowi partyzanckiemu. Kostow tłumaczył swą kapitulanką postawę rzekomą obawą przed terrorem faszystowskim. Nasi sojusznicy we Froncie Patriotycznym — pisał Kostow — przerażają się tego terroru i Partia Komunistyczna znajduje się w osobobnieniu. Kostow miał oczywiście na myśli nie uczciwych sojuszników we Froncie Patriotycznym — powiedział świadek — lecz zwolenników Muszanowa, Giczewa, Nikoły Petkowa i innych, którzy domagali się niejednokrotnie od komunistów zlikwidowania ruchu partyzanckiego. Bolszewicka postawa KC Partii pod kierownictwem Georgi Dymitrowa, sparaliżowała jednakże akcję Kostowa.

Przed Stalinowską Kocznicą

W tym czasie na terenie całego woj. rzeszowskiego odbywają się masowe zebrania podstawowych organizacji partyjnych, poświęcone uczczeniu 70-lecia urodzin Tow. Stalina. Tematem ich jest zyciorys, wielkie dzieła walki i pracy Wodza międzynarodowego proletariatu. Na zebraniach tych członkowie Partii stwierdzają jednomyślnie i z całą siłą, że zapoznanie się z zyciorysem Tow. Stalina, z całym genialnym dorobkiem Stalinowskim jest dla aktywu partyjnego źródłem siły i wiedzy o tym, jak należy służyć sprawie waleczności i socjalizmu.

W sali MRN w Radymnie (powiat Jarosław) zebrali się chiopi, licznie przybyli z okolicznych wsi, oraz pracownicy miejscowego Państwowego Ośrodka Maszynowego.

Z wielką uwagą i zainteresowaniem wysłuchano obszernego referatu, wygłoszonego przez przedstawiciela KW PZPR.

W dyskusji nad referatem dawo wyraz przywiązaniu dla Tow. Stalina. Tow. Kamiński wskazał m. in. że „Stalin uważa za największy skarb człowieka wolność, pokój i pracę. Te trzy czynniki są naszym celem w toczony walce; cel ten realizując — tworzymy lepszą przyszłość dla całej klasy robotniczej“.

Na zakończenie zebrania uchwalono rezolucję, w której aktywny gmunny zobowiązał się do uczczenia 70-letnicy urodzin Generalissimusa Stalina przez wzmocnienie pracy nad organizowaniem spółdzielczości produkcyjnej, przez systematyczną i szeroką akcję oswiecamiącą. Postanowiono także w dniu 21 grudnia utworzyć w Radymnie świetlicę gminną im. Generalissimusa Stalina.

Nie są to pierwsze zobowiązania podjęte przez aktywny partyjny Radymna, bowiem jeszcze w listopadzie br. pracownicy POM podjęli także pewne konkretne zobowiązania, częściowo już zresztą wypełnione, jak np. naprawienie drogi w obrębie zakładu pracy. Inne zobowiązania, jak radiofonizowanie zakładu, zorganizowanie zespołu artystycznego itd., zrealizowane zostaną w najbliższym czasie.

Na terenie m. Rzeszowa odbyło się również szereg zebrań. M. in. organizacja podstawowa przy Spółdzielni Spożywców zorganizowała uroczyste zgromadzenie w sali Miejskiej Rady Narodowej.

Po wysłuchaniu referatu o życiu i walce Tow. Stalina, uchwalono tekst listu, w którym pracownicy Rzeszowskiej Spółdzielni Spożywców przesyłają Wodzowi światowego Obozu Pokoju gorące proletariackie pozdrowienia.

Nota protestacyjna MSZ

(Dokończenie ze strony 1)

Kiedy w porozumieniu z władzami polskimi konwój miał w dniu 25 czerwca zgłosić się do więzienia po Roberta Schauera, oświadczone, że zbrodniarz ten nie będzie wydany.

Władze brytyjskie zawiadomiły stronę polską, że brytyjski gubernator wojskowy unieważnił decyzję Trybunału Ekstradycyjnego i polecił natychmiast zwolnić Roberta Schauera z aresztu. Gubernator wojskowy, generał sir Brian Robertson, polecił zawiadomić szefa Polskiej Misji Wojskowej w Berlinie, iż osobiście zbadał protokół rozprawy i nie może wydać orzeczenia ekstradycyjnego.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych stwierdza, że wbrew wiążącym zobowiązaniom międzynarodowym władze brytyjskie w Niemczech udaremniły ściganie i ekstradycję Schauera. Nota podaje informacje prasy zachodni-niemieckiej, która stwierdza, że ekstradycję Schauera zapowiedziano „na skutek inicjatywy premiera Nadrenii Westfalii dr. Arnolda“.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych stwierdza, że oświadczenie ambasady brytyjskiej stwierdzające, iż „Rząd Jego Królewskiej Mości podziela pogląd Rządu Polskiego, iż ściganie i karanie zbrodniarzy wojennych, zgodnie z deklaracją moskiewską z roku 1943 i późniejszymi porozumieniami międzynarodowymi jest obowiązkiem państw alianckich“. Zostało tak bardzo zdezawuowane praktyką brytyjskich władz okupacyjnych w sprawie

Schauera, praktyką — niestety, nieodosobnioną.

Nota polska kończy się prośbą o wydanie odpowiednich instrukcji władzom brytyjskim w Niemczech w celu zrealizowania dwukrotnych postanowień ekstradycji Schauera i zapobieżenia aktów arbitralnego naruszenia zobowiązań międzynarodowych w zakresie ścigania i ekstradycji zbrodniarzy wojennych.

Obecnie zaczynają się w całym kraju kampanie wyborcze do władz partyjnych. Objeżdżają one wszystkie ogniska: od podstawowych organizacji zakładowych począwszy, na Komitetach Wojewódzkich kończąc. Wybory trwać będą do kwietnia 1950 roku.

Obecna kampania wyborcza prowadzona będzie w ożywczym klimacie obrad i uchwał III Plenum KC, w klimacie walki z oportunizmem, nacjonalizmem i socjaldemokratyzmem, z kumoterstwem, z dławieniem krytyki, z mieszczańskim samospokojeniem i dygnitarstwem, w ożywczym klimacie walki o podniesienie ideologicznej czujności i politycznej aktywności członków partii.

Wytyczne III Plenum i uchwały Biura Organizacyjnego KC ustaliły następujący tryb i formy akcji wyborczej:

1 W odróżnieniu od dotychczasowej praktyki, ustępujące władze partyjne lub instancje nadrzędne nie mogą obecnie układać z góry jeszcze przed zebraniem listy kandydatów do nowych władz partyjnych. Lista taka winna być ułożona na samym zebraniu wyborczym lub konferencji i winna być ułożona przez samych towarzyszy, obecnych na zebraniu lub na konferencji, drogą nieskrepowanego wysuwania kandydatów. W ten sposób kierownictwo partii stwarza warunki, aby do władz partyjnych weszli nowi, dobrzy aktywiści, do których ogół organizacji partyjnej ma zaufanie.

2 W odróżnieniu od dotychczasowej praktyki, kiedy wybory odbywały się często przed podsumowaniem dyskusji, ustala się obecnie nową i lepszą praktykę, na mocy której wybory należy przeprowadzić dopiero po całkowitym wyczerpaniu i podsumowaniu dyskusji nad referatem sprawozdawczym, po przyjęciu przez zebranych odpowiedniej uchwały, ocenianej sprawozdanie i po uchwaleniu wniosków komisji rewizyjnej. Na czym polega znaczenie tej zmiany? Na tym, że krytyka i ocena działalności ustępującej władzy partyjnej, zawarta w dyskusji, w podsumowaniu dyskusji oraz przyjętych uchwałach, ułatwi zebranym towarzyszom zorientowanie się w ludziach, w ich wartości i uczyni akt wysuwania nowych kandydatów i głosowania nad nimi — aktem bardziej niż dotychczas świadomym. Przyczyną KC zaznacza w specjalnej instrukcji, że referat

sprawozdawczy przed wygłoszeniem winien być omówiony na plenum odpowiedniego Komitetu partyjnego. Nie ogranicza to jednak praw członków tych instancji do występowania z krytyczną oceną pracy danego kierownictwa partyjnego.

3 Dla przeprowadzenia wyborów w atmosferze nieskrepowanej demokracji wewnątrzpartyjnej, instrukcja KC przewiduje następującą technikę wyborów. Konferencja wyborcza każdego szczebla wyłania spośród zebranych tzw. naradę delegacji. W skład tej narady wchodzi przedstawiciel prezydium konferencji w ilości 3-ch do 5-ciu osób oraz przedstawiciele delegacji z poszczególnych organizacji partyjnych. Np. jeśli to będzie konferencja zakładowa — to w skład tej narady — poza przedstawicielami prezydium — wejdą przedstawiciele reprezentujący delegację każdej od-

Ważny etap w rozwoju naszej Partii

działalowej organizacji partyjnej danego zakładu. Podobny tryb przewidziany jest również przy wyborach do władz partyjnych innych instancji.

W ten sposób powstanie reprezentacja zebranych, związana bezpośrednio z terenem, — znająca ludzi i zdolna dzięki temu do zaproponowania zebranym najlepszych aktywistów do kierownictwa partyjnego.

Żeby jeszcze bardziej zagwarantować demokrację wewnątrzpartyjną, w procesie wysuwania kandydatów, instrukcja KC powiada, że ułożenie prowizorycznej listy kandydatów na naradzie, „nie uszczupla w niczym praw uczestników... do wysuwania innych kandydatów, — jak również omawiania kandydatów, zgłoszonych na liście. Każdy uczestnik ma prawo wysuwania kandydatów i zabierania głosu celem uzasadnienia swego wniosku“. Zgłaszani kandydaci przedstawiają się uczestnikom i podają swoje życiorysy. Przy omawianiu kandydatów każdy delegat na konferencji i uczestnik zebrania mają prawo zgłaszać sprzeciw w stosunku do wysuwanych kandydatów.

Dyskusja winna dać wszechstronny obraz o blicza kandydatów do władz partyjnych, stopnia ich świadomości politycznej i aktywności, ich postawy moralnej, ich zdolności do realizowania linii partii i walki o tę linię.

4 W dążeniu do wzmocnienia czujności klasowej Biuro Organizacyjne KC postanowiło „nie dopuszczać do instancji partyjnych na wszystkich szczeblach, ani jako delegatów na konferencjach tych członków organizacji partyjnej, których przeszłość polityczna nie kwalifikuje do udziału we władzach partyjnych (np. byłych członków wrogich organizacji politycznych, BBWR, OZON, ONR, SN, aktywistów ZZZ, syjonistów, funkcjonariuszy burżuazyjnego aparatu ucisku, a więc policjantów, prokuratorów, związanych z sanacją, zawodowych oficerów, politycznej i wywiadowczej kadry AK, oficerów i podoficerów armii Andersa, którzy byli związani z obozem londyńskim itp.“

Jednocześnie Biuro ustanowiło minimalny staż partyjny: od 1 do 3 i 4 lat, który obowiązuje kandydatów na sekretarzy lub członków do rozmaiłych władz partyjnych.

5 W celu wzmocnienia proletariackiego trzonu kierownictwa partyjnego — Biuro Organizacyjne KC postanowiło, aby w Komitetach Partyjnych w zakładach pracy produkcyjnej czynni zawodowo robotnicy stanowili większość w Komitetach Miejskich i Komitetach Dzielnicowych — stanowili conajmniej jedną trzecią. Należy również zwiększyć udział robotników w Komitetach Powiatowych.

W atmosferze zdrowej, nieskrepowanej krytyki i uczciwej samokrytyki, która towarzyszyć winna kampanii wyborczej, podnieśmy aktywność polityczną członków partii, podnieśmy ich poziom leninowskiego wychowania, wyostreżmy w nich zdrową czujność partyjną i umiejętność rozpoznawania nastanych przez wroga dwulicowości i nadskakiwaczy, nauczmy całą partię waleczyć o czystość naszych szeregów. Demokracja wewnątrzpartyjna jest decydującym warunkiem rewolucyjnej czujności partii i dźwignią jej rozwoju.

Rozpoczynająca się kampania wyborcza do władz partyjnych jest ważnym etapem w rozwoju naszej partii i winna też stać się wielką szkołą ideologicznego wychowania mas.

Kongres czechosłowackich Związków Zawodowych

PRAGA. W sali pałacu przemysłowego w Pradze, rozpoczął się w niedzielę, drugi ogólnokrajowy Kongres Czechosłowackich Związków Zawodowych, z udziałem 2.500 delegatów z całej Czechosłowacji oraz gości z wielu państw europejskich i pozaeuropejskich. Na otwarciu kongresu obecni byli prezydent Gottwald, przewodniczący Zgromadzenia Narodowego dr. John, premier Zapotocky wraz ze wszystkimi członkami rządu, sekretarz generalny Komunistycznej Partii Czechosłowacji poseł Slansky i inni. Światową Federację Związków Zawodowych reprezentuje Di Vittorio i B. Gebert. Na Kongres przybyła delegacja polska z A. Zawadzkiem na czele, który był jednym z mowców zagranicznych, witających Kongres.

Józef Stalin

- Wielki Nauczyciel patriotyzmu i internacjonalizmu

Towarzysz Stalin, wielki kontynuator dzieła Lenina, wychowywał i wychowuje narody radzieckie w duchu głębokiego patriotyzmu, w duchu bezgranicznego przywiązania do socjalistycznej ojczyzny, do partii bolszewickiej, do sprawy komunizmu. Wspaniały rozwój patriotyzmu radzieckiego, w którym najlepiej odzwierciedla się nowe oblicze ideowe ludzi radzieckich — jest też największym z osiągnięć Rewolucji Październikowej.

Nie ma prawie dzieła, w którym by towarzysz Stalin — wódz państwa radzieckiego i partii bolszewickiej — nie zajmował się rozwijaniem i konkretyzowaniem nauki o nowym obliczu ideowym ludzi radzieckich, o patriotyzmie — jako jednej z najbardziej podstawowych sił napędowych rozwoju społeczeństwa radzieckiego. Prace i wskazania towarzysza Stalina dają też pełny obraz tego, czym jest patriotyzm radziecki, jakie są cechy tego patriotyzmu i na czym polegają różnice między patriotyzmem radzieckim, a „patriotyzmem” burżuazyjnym.

Najistotniejszą cechą patriotyzmu radzieckiego jest to, że jest to patriotyzm socjalistyczny, miłość do radzieckiej, socjalistycznej ojczyzny, w której rządzą ludzie pracy, wyzwoleni spod jarzma eksploatacji i budujący socjalizm i komunizm. Patriotyzm radziecki jest więc patriotyzmem rzeczywiście ludowym, ożywiającym cały naród socjalistyczny, zjednoczony moralnie i politycznie, nie znający przeciwieństw klasowych i podziału na wrogie klasy.

Patriotyzm radziecki nie ma nic wspólnego z przesądami rasowymi i nacjonalistycznymi.

„Silną patriotyzmu radzieckiego polega na tym — mówił towarzysz Stalin w 27. rocznicę Rewolucji Październikowej — że jego podstawą są nie przesady rasowe czy nacjonalistyczne, lecz głębokie oddanie i wierność narodowi wobec swej ojczyzny radzieckiej, bratnia przyjaźń mas pracujących wszystkich narodów naszego kraju. Patriotyzm radziecki kojarzy harmonijnie tradycje narodowe i ogólne interesy żywnie całego ludu pracującego Związku Radzieckiego. Patriotyzm radziecki nie dzieli, lecz przeciwnie, zespina wszystkie narody i narodowości naszego kraju w jedną bratnią rodzinę”.

Patriotyzm radziecki jest siłą uskrzydlającą ludzi do bohaterstwa w walce i w pracy. Cechami patriotyzmu radzieckiego są — rewolucyjna czujność, głębokie przywiązanie do wielkiej i postępowej tradycji narodu rosyjskiego i wszystkich narodów Związku Radzieckiego i nieprzejednana wrogość wobec wszelkich przejawów niewolniczego bałwochwaltstwa przed kapitalizmem.

Istotnym elementem, nieodłącznym składnikiem patriotyzmu radzieckiego, bez którego patriotyzm ten nie mógłby być patriotyzmem ludowym i socjalistycznym — jest głęboki internacjonalizm, szacunek dla innych narodów i braterska solidarność z ludźmi pracy całego świata. Partia bolszewicka, Lenin, towarzysz Stalin wychowują narody radzieckie w duchu internacjonalizmu, w poczuciu słusznej dumy narodowej, że to właśnie im przypadło w udziale wielkie, zaszczytne i odpowiedzialne zadanie rozpoczęcia budowy nowego życia, wolnego od ciemnoty i nędzy,

rozpoczęcia dzieła budowy socjalizmu, które nieuniknienie ogarnie cały świat.

W dziesięciolecie Rewolucji pisał towarzysz Stalin:

„Rewolucja Październikowa jest przedewszystkim rewolucją o charakterze międzynarodowym, oznacza bowiem zasadniczy zwrot w powszechnych dziejach ludkości, zwrot od świata starego, kapitalistycznego, do świata nowego, socjalistycznego”.

Towarzysz Stalin, ucząc ludzi radzieckich płomiennej miłości do ojczyzny, wzywa ich do nieustannego pamiętania o wielkim historycznym i międzynarodowym znaczeniu Związku Radzieckiego.

„Rosja stała się dźwignią ruchu wolnościowego, dźwignią, która wprawia w ruch nie tylko narody naszego kraju, ale i narody całego świata. Rosja Radziecka — to pochodnia, która oświetla narodom całego świata drogę do wyzwolenia spod jarzma ucisku”

— pisał towarzysz Stalin w roku 1920.

Każde wydarzenie w życiu narodów radzieckich, każdy krok na przód na drodze do utrwalenia władzy radzieckiej i budowy socjalizmu — towarzysz Stalin oświetla nie tylko z punktu widzenia wewnętrznego, ale i z punktu widzenia międzynarodowego, wskazując na wielkie znaczenie osiągnięć budownictwa radzieckiego dla sprawy walki o pokój i postęp na całym świecie. Kiedy towarzysz Stalin w 1922 r.

uzasadniał konieczność połączenia poszczególnych republik radzieckich w Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich wskazywał on na to, że władza radziecka

„myśli nie tylko o swoim istnieniu, ale i o tym, żeby rozwinąć się w poważną siłę międzynarodową, zdolną do oddziaływania na sytuację międzynarodową, mogącą wpłynąć na jej zmianę — w interesach pracujących”.

Sukcesy budownictwa radzieckiego rewolucjonizują świadomość ludzi pracy w krajach kapitalistycznych. Budownictwo radzieckie pokazało i dowiodło — pisał towarzysz Stalin, że „proletariat może z powodzeniem rządzić krajem bez burżuazji i przeciw burżuazji, że może z powodzeniem kierować całym gospodarstwem narodowym bez burżuazji i przeciw burżuazji”.

Ten moment towarzysz Stalin wysunął na czoło swych rozważań, gdy w 1933 r. omawiał wyniki pierwszej pięcioletki. Towarzysz Stalin powiedział wówczas:

„Sukcesy pięcioletki mobilizują rewolucyjne siły klasy robotniczej wszystkich krajów przeciw kapitalizmowi — oto fakt niezaprzeczalny”.

Szczególnie wielkie znaczenie miały w tym względzie, w dziedzinie rewolucjonizowania świadomości pracujących, Konstytucja Stalinowska, o której towarzysz Stalin powiedział, że będzie ona „moralną pomo-

cą i realnym poparciem dla tych wszystkich, którzy obecnie prowadzą walkę przeciw barbarzyństwu faszystowskiemu”.

W okresie wojny z faszystem hitlerowskim ujawniła się cała ogromna siła patriotyzmu radzieckiego i zarazem całe ogromne międzynarodowe znaczenie tego patriotyzmu dla ludów całego świata. Patriotyzm radziecki był siłą mobilizującą ludzi do niezwykłego bohaterstwa na froncie i do niezwykłego bohaterstwa w pracy. „Źródłem zarówno bohater- skich czynów ludzi radzieckich na polu pracy, w zapleczu jak i niegasnącej siły bojowych czynów bohaterów naszych żołnierzy na froncie jest płomienne i życiodajny patriotyzm radziecki” — powiedział towarzysz Stalin.

Patriotyzm radziecki zrodził bohaterstwo masowe, bohaterstwo milionów, bohaterstwo, które zdecydowało o zwycięstwie i o rozbięciu faszystu niemieckiego — śmiertelnego wroga całej ludzkości. Patriotyzm radziecki zadał śmiertelny cios pretendentom do panowania nad światem i uratował ludzkość przed niewolą faszystowską. Nigdy w historii, żaden patriotyzm jednego narodu nie działał tyle dla dobra całej ludzkości — ile działał szlachetny internacjonalistyczny patriotyzm narodu radzieckiego.

Zwycięstwo Związku Radzieckiego nad faszystem stworzyło nową sytuację w świecie. Dzięki temu zwycięstwu powstały kraje demokracji ludowej, powstała Chińska Republika Ludowa i Niemiecka Republika Demokratyczna. Dzięki temu zwycięstwu zmienił się całkowicie układ sił na świecie i siły pokoju i postępu zdobyły przewagę nad siłami imperializmu i wojny.

Składając hołd Józefowi Stalinowi w dniu 70-lecia Jego urodzin, składowy hołd człowiekowi, którego patriotyczna i internacjonalistyczna praca wydatnie — dla dobra Związku Radzieckiego i całej postępowej ludzkości.

Lata młodości

W rodzinie gruzińskiego szewca Wissariona Iwanowicza Dżugaszwili przyszedł na świat w dniu 21 grudnia 1879 r. syn Józef, którego rewolucyjny pseudonim Stalin stał się młodym symbolem bohaterstwa życia, poświęconego bez reszty rewolucyjnej pracy i walce dla sprawy wyzwolenia klasy robotniczej.

Stalin urodził się w mieście Gori, gubernii tyfliskiej. Ojciec pochodził ze wsi, był rzemieślnikiem i następnie robotnikiem w fabryce obuwia Adelałanowa, Matka — Katarzyna Georgiewna pochodziła z rodziny pańszczyźnianych chłopów.

Jesienią 1888 r. Stalin wstąpił do szkoły w Gori, i po jej ukończeniu wstąpił w 1894 r. do tyfliskiego seminarium duchownego.

Dziewięćdziesiąt lat ubiegłego wieku były okresem burzliwego rozwoju kapitalizmu w Kraju Zakaukaskim. Kapitalizm wyżył w rabunkowy sposób robotników i chłopów, wpływał na zaostrzenie ucisku narodowo-kolonialnego. Szczególnie szybko rozwijało się górnictwo naftowe, którego podstawowe pożytki sagarni kapital zagraniczny.

Rozwójowi kapitalizmu przemysłowego towarzyszył wzrost ruchu robotniczego. Do Kraju Zakaukaskiego dotarła również marksistowska teoria, propagowana przez zesłanych tam rewolucjonistów. Tyfliski seminarium prawosławne było wówczas wśród młodzieży rozsądkiem wszelkiego rodzaju idei wolnościowych. Panujący w seminarium reżim wzbudził i w młodzieży Tyfliskiej burzliwy protest, umacniając w nim rewolucyjne nastroje. Płze sam o tym okresie: „Do ruchu rewolucyjnego przystąpiłem mając lat 15, kiedy nawiązałem kontakt z nielegalnymi grupami marksistów rosyjskich, przebywających wówczas w Kraju Zakaukaskim. Grupy te wywarły na mnie duży wpływ i wszczęły mi zafascynowanie do nielegalnej literatury marksistowskiej”.

W latach 1896—97 Stalin stał na czele kółek marksistowskich w seminarium. W sierpniu 1898 r. wstępuje już formalnie do tyfliskiej organizacji Socjal-demokratycznej Partii Robotniczej Rosji. Wiele i uporczywie pracuje w tym okresie nad sobą, studiując podstawowe dzieła twórców naukowego socjalizmu. Pierwsze zetknięcie z pracami Lenina wywarło na Stalinie głębokie wrażenie.

Prowadzi w tym czasie intensywną pracę propagandową i organizacyjną w kółkach robotniczych. Jest to pierwsza dla niego szkoła rewolucyjnej praktyki, którą przechodził wśród proletariatu Tyflisu.

Robotnicy rolni PGR - Grębów studiują zyciorys

Genialnego Budowniczego Pierwszego Państwa Socjalizmu

W majątku PGR w Grębowie (pow. Tarnobrzeg) odbyło się zebranie organizacji partyjnej, poświęcone omówieniu życia, walki i dzieł Tow. Józefa Stalina, Wielkiego Wodza międzynarodowego proletariatu.

Obszerny referat wygłosił delegat KW PZPR tow. Michał Wołcz. Mówca w prostych słowach zobrazował licznie zebranym robotnikom rolnym wielkość dorobku stalinowskiego, który jest źródłem przykładów i wskazań dla walczących o pokój i sprawiedliwość mas pracujących całego świata.

Po wysłuchaniu z uwagą referacie zabrał głos sekretarz organizacji podstawowej tow. Tyszewski.

Tow. Tyszewski stwierdził m. in.:

„W oparciu o bogate doświadczenia radzieckich sochozów, będziemy stale dążyć do ulepszenia metod stosowanych w naszych gospodarstwach rolnych, aby stały się one nie tylko fabrykami zboża i mięsa, ale by służyły jako godne naśladowania przykłady wyższości gospodarki socjalistycznej, zespolonej nad rozdrobnioną, indywidualną gospodarką chłopską”.

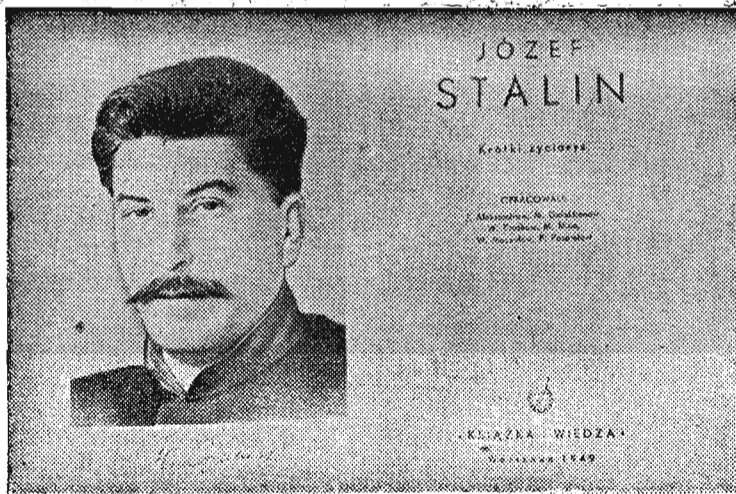
„Będziemy studiować dzieła Tow. Stalina, uczyć się na jego zyciorysie, uczyć się, jak zwalczając wszelkie próby dywersji wroga klasowego, budować podstawy nowej socjalistycznej wsi polskiej”.

Zebrani robotnicy w ożywionej dyskusji wskazywali na potrzebę syste-

matycznego zapoznawania się z zyciorysem Wielkiego Wodza międzynarodowego proletariatu.

Dla uczczenia 70-rocznicy Jego urodzin zobowiązali się też zmobilizować do indywidualnego współzawodnictwa całą załogę majątku, oraz podjąć współzawodnictwo zespolone z sąsiednim majątkiem państwowym.

Przez pogłębienie swego socjalistycznego stosunku do pracy robotnicy rolni PGR Grębów pragną zamianować swoje uczucia przywiązania i miłości do Tow. Stalina. (Jac.)

Pierwszy tom dzieł Józefa Stalina

(J. W. Stalin - Dzieła, tom. I,

»Książka i Wiedza«, Warszawa 1949)

(3)

Omawiając w 1906 r. wyniki IV Zjazdu SDPRR, zwanego Zjednoczeniowym — w pracy pt. „Chwila obecna a Zjazd Zjednoczeniowy Partii Robotniczej” — towarzysz Stalin tak oto pisze: „Fakty świadczą, że zwycięstwo rewolucji, doprowadzenie jej do końca i ustanowienie samowładztwa ludu jest możliwe tylko w tym wypadku, gdy na czele rewolucji staną świadomi robotnicy, gdy ster rewolucji znajdować się będzie w rękach socjaldemokracji, a nie burżuazji — przeto zadaniem partii jest wykopać mogiłę hegemonii burżuazji, zespolic wokół siebie rewolucyjne elementy miast i wsi, stanąć na czele ich walki rewolucyjnej, kierować odłód ich wystąpieniami i w ten sposób umocnić grunt dla hegemonii proletariatu” (str. 266).

W WALCE O SWIATOPOGŁAD MARKSISTOWSKI

Pierwszy tom Dzieł Józefa Stalina zamyka cykl znakomitych artykułów pt. „Anarchizm czy socjalizm?”, napisanych w roku 1906 i 1907 w związku ze wzmożeniem działalności anarchistów w Kraju Zakaukaskim.

Praca „Anarchizm czy socjalizm?” — to bezwzględna krytyka reformizmu i anarchizmu, a jednocześnie mistrzowski wykład i rozwinięcie teoretycznych założeń marksizmu, nauki o materializmie i dialektycznym i historycznym, nauki o rewolucji socjalistycznej i dyktaturze proletariatu. Towarzysz Stalin pisze: „Marksizm — to nie tylko teoria socjalizmu, to jednolity światopogląd, system filozoficzny, z którego sam przez się wynika proletariacki socjalizm Marksa. Ten system filozoficzny zwie się materializmem dialektycznym (str. 307).

Towarzysz Stalin podkreśla tu zasadniczą myśl — myśl o jedności i nierozdzielności socjalizmu proletariackiego i światopoglądu marksistowskiego, czyli filozofii marksistowskiej. Teza ta skierowana jest

przeciwko oportunistom i rewizjonistom, który odrywa socjalizm od jego filozoficznej podstawy i uważa za możliwe „łączenie” socjalizmu z filozofią idealistyczną, czy też zastępowanie materializmu dialektycznego — filozofią Kanta. Walka towarzysza Stalina z antymarksistowskim rewizjonizmem, zarówno rosyjskim jak i międzynarodowym, miała wielkie znaczenie dla sprawy teoretycznego uzbrojenia partii proletariackiej i wychowania kadr partyjnych i utraciła nie ze swej aktualności po dzień dzisiejszy.

W pracy „Anarchizm czy socjalizm?” towarzysz Stalin zastosował już metodę wykładu filozofii marksizmu-leninizmu, która będzie później znakomicie rozwinięta w genialnym utworze „O materializmie dialektycznym i historycznym”.

„...w życiu zawsze istnieją pierwsi i ostatni, nowe i stare, to co rośnie i to, co obumiera, czynniki rewolucyjne i kontrrewolucyjne... — pisze towarzysz Stalin. — To, co w życiu rodzi się i z dnia na dzień rośnie, jest nie do pokonania, powstrzymać jego posuwanie się naprzód jest niemożliwością” (str. 308).

Prawo niepokonności tego, co nowe i rozwija się — zostało po raz pierwszy sformułowane przez towarzysza Stalina — właśnie w pracy „Anarchizm czy socjalizm?” na podstawie uogólnienia doświadczeń historii.

W twierdzeniu towarzysza Stalina o niepokonności nowego, mielibyśmy się teoretyczne, filozoficzne ujęcie prawa rozwoju dziejowego, prawa o nieunikności zwycięstwa socjalizmu

nad kapitalizmem. Cały bieg historii potwierdza słuszność tego prawa: zwycięstwo Rewolucji Październikowej, zwycięstwo ZSRR nad hitleryzmem, powstanie krajów demokracji ludowej, zwycięstwo Chin Ludowych, powstanie Niemieckiej Republiki Demokratycznej, światowy ruch obrońców pokoju — oto fakty, świadczące o słuszności stalinowskiego prawa o niepokonności nowego. Rozwinięta przez towarzysza Stalina nauka o materialistycznej dialektyce jest też przewodnikiem mas ludowych w ich walce o pokój i socjalizm.

Towarzysz Stalin formułuje dwa wnioski praktyczne, wynikające z filozofii marksizmu: „Metoda dialektyczna mówi, że ta tylko klasa może być do końca postępową, że rozbić jarzmo niewoli może ta tylko klasa, która rośnie z dnia na dzień, zawsze idzie naprzód i nieustannie walczy o lepszą przyszłość. Widzimy, że jedyną klasą, która stale rośnie, zawsze idzie naprzód i walczy o przyszłość — jest proletariat miejski i wiejski. A więc powinniśmy służyć proletariatu i w nim pokładać swe nadzieje” (str. 338).

(Dokończenie na stronie 4)

O pogłębienie pracy organizacji partyjnych na odcinku rad narodowych

Wskazania III Plenum KC o konieczności wzmocnienia czujności wobec wroga klasowego wymagają zwrócenia uwagi także na odcinek rad narodowych, przeanalizowania dotychczasowych metod pracy, ich powiązanie z masami ludowymi, stopnia realizowania stojących przed nimi zadań, wykrycia źródeł istniejących braków i ustalenia sposobów ich usunięcia.

Plenum sierpniowe KC PPR w 1948 r., rozbijając odczytanie prawnicowe i nacjonalistyczne w części kierownictwa Partii miało wielki wpływ na pracę administracji i rad narodowych, wyjaśniło zadania rad i wyczytywało kierunek ich działalności. Krajowa narada aktywu samorządowo-administracyjnego PPR we wrześniu ub. roku usalała linię wytyczną dla przezwyciężenia ówczesnej fałszywej, nieklasowej polityki rad narodowych, wyjaśniła, że ujawnione błędy i braki rad narodowych były konsekwencją odchylenia prawnicowego.

Poujęta przez organizacje partyjne akcja reorganizacji rad narodowych przyniosła poważne rezultaty. Szereg rad zwiększyło swoją aktywność w dziedzinie kontroli społecznej nad aparatem państwowym, samorządowym i spółdzielczym. Wzrosło zainteresowanie rad sprawami warunków bytu mas pracujących.

Powiatowa Rada Narodowa w Lublinie poprzez kontrolę społeczną poprawia stosunki w dziedzinie zaopatrzenia wsi przez spółdzielnie gminne. M. R. N. Poznania przez publiczne dyskusje w fabrykach nad preimierzem budżetowym miasta, zainteresowała problemami gospodarki miejskiej klasę robotniczą Poznania, uzyskując nader cenne wskazówki.

Obok poważnych osiągnięć w pracy rad narodowych, obok coraz lepszego powiązania się z terenem, nie można uznać pracy wszystkich naszych rad za dostateczną. Niektóre rady zbyt słabo związane są z masami pracującymi i ich potrzebami, co odbija się na ich działalności.

Np. Miejskie Rady Narodowe w Krakowie i w Warszawie nie typowały domów do remontów, ani nie kontrolowały przebiegu akcji remontowej z F. G. M., co odbiło się zarówno na tempie robót remontowych jak i na ich jakości.

UZDROWIĆ SKŁAD SOCJALNY

Skład socjalny rad narodowych nie wszędzie posiada właściwą proporcję. W Miejskiej Radzie Narodowej woj. lubelskiego mamy tylko 12% robotników, a za to ponad 60% pracowników umysłowych. Rady Narodowe gmin wiejskich i miast niewydzielonych woj. śląsko-dąbrowskiego obejmują ponad 34% pracowników umysłowych, a chłopów tylko 27%, przy czym liczba chłopów do 5 ha wynosi 13%.

Zbyt mało jest w radach kobiet i

i bezpartyjnych. Wojewódzka Rada Narodowa w Bydgoszczy liczy w swym składzie 5 kobiet, a Wojewódzka Rada Narodowa w Poznaniu — 6. W pracach Rad Narodowych woj. kieleckiego i rzeszowskiego bierze np. udział jedynie 7% bezpartyjnych.

OD PRZYPADKU DO PRZYPADKU

Sprawozdawczość terenowa rad ma jeszcze charakter sporadyczny. Posiedzenia rad w zakładach pracy i gromadach odbywają się od przypadku do przypadku, bez z góry określonego planu.

Zdarzają się wypadki, że przewodniczący rady nie rozumieją swojej roli i zadań. Przewodniczący M.R.N.-u w Poznaniu hamował dyskusję i krytykę robotników na publicznym posiedzeniu w zakładzie pracy.

Praca w wielu prezydiach rad spoczywa głównie na barkach przewodniczącego przy słabej aktywności pozostałych członków prezydium.

Poważnym brakiem pracy prezydium prawie wszystkich wojewódzkich rad powiatowych, rad narodowych jest niedocenywanie roli inspektorów, których praca ogranicza się przeważnie do formalnej kontroli biurowej pracy prezydium.

POGŁĘBIĆ PRACĘ NA ODCINKU RAD

Wymienione braki i niedomagania rad dowodzą, że w wielu wypadkach Komitety Partyjne nie kierowały w dostatecznym stopniu pracą PZPR-owców na terenie rad narodowych, wskutek czego nie wszędzie zostały przezwyciężone do końca resztki odchylenia prawnicowego i nacjonalistycznego.

Uchwała KC PZPR o pracy partii na odcinku rad narodowych powzięta na podstawie analizy działalności rad narodowych województwa lubelskiego, nakłada na organizacje partyjne obowiązek usunięcia dotychczas istniejących jeszcze braków i niedomagań w pracy rad.

Przed Komitetami Partyjnymi stoi zadanie poświęcenia większej uwagi radom narodowym, będącym jedną z podstawowych transmisijski partii do mas pracujących, aby stały się one w pełni organami walki klasowej, aby w pełni wykonywały funkcje podstawowych organów władzy ludowej, realizujących udział najszerszych mas ludowych w rządzeniu państwem.

Pierwszy tom dzieł Józefa Stalina

(Ciąg dalszy ze strony 3)

W jaki sposób należy służyć proletariatu? Należy walczyć z oportunistami Bernsteinów i anarchizmem Kropotkinów. — Walczyć o szeroko pojmowane życie socjalistyczne jako o cel główny — oto jak powinniśmy służyć proletariatu! (str. 339).

Obalenie ustroju kapitalistycznego, przygotowanie rewolucji socjalistycznej i ustanowienie dyktatury proletariatu nie jest możliwe bez partii proletariackiej.

Czym powinna być partia proletariacka?

Towarzysz Stalin odpowiada, na to pytanie: „Partia ta winna być partią klasową, całkowicie niezależną od innych partii — a to dlatego, że jest ona partią klasy proletariackiej, którzy wyzwolenia swego dokonają tylko własnymi rękami.

Partia ta winna być partią rewolucyjną — a to dlatego, że wyzwolenie robotników jest możliwe tylko drogą rewolucyjną, przez socjalistyczną rewolucję.

Partia ta winna być partią międzynarodową, wrota jej muszą być otwarte dla każdego uświadomionego proletariatu, a to dlatego, że wyzwolenie robotników — to problem nie narodowy, lecz społeczny, mający jednakowe znaczenie zarówno dla proletariatu rosyjskiego i dla proletariatu rosyjskiego i dla proletariatu innych narodowości” (str. 336).

Praca towarzysza Stalina — „Anarchizm czy socjalizm?” jest jedną z tych prac, które najsilniej wpły-

wały na ukształtowanie oblicza partii bolszewickiej. Praca ta — jak i wszystkie dzieła towarzysza Stalina — to wzór twórczego rozwijania teorii marksizmu-leninizmu i wzór bolszewickiego nieprzejednania wobec jawnych i zamaskowanych wrogów marksizmu.

*

Prace towarzysza Stalina powstawały w ogniu walki i dla walki. Były one i są orężem w walce o partię nowego typu, o zwycięstwo rewolucji i o zbudowanie socjalizmu. Dzieła te ukazują nam postać genialnego teoretyka widzącego jasno prawa rozwoju społecznego i wielkiego wodza i organizatora prowadzącego masy pracujące do coraz to wyższych form walki o coraz to wyższe i rozleglejsze cele. Na pracach towarzysza Stalina, wychowały się pokolenia bolszewików, którzy z dzieł Lenina Stalina czerpali siłę i mądrość, konieczne dla osiągnięcia zwycięstwa i dla uczynienia ze swego kraju czołowej siły ludzkości w walce o pokój i postęp.

Na pracach tych wychowywały i wychowują się pokolenia rewolucjonistów w krajach kapitalistycznych. Na pracach tych wychowywały się pokolenia rewolucjonistów polskich, placąc życiem i wolnością za niezachwianą wierność ideom Lenina i Stalina.

Prace te udostępniamy dziś milionom ludzi w Polsce, by czerpały z nich siłę i wiedzę, konieczne dla zbudowania Polski Socjalistycznej.

JERZY KOWALEWSKI

Komitety partyjne powinny stawiać na porządku dziennym swych posiedzeń sprawozdania towarzyszy, odpowiedzialnych za pracę Partii na odcinku rad narodowych, udzielać im wytycznych w ich pracy, wnieść na posiedzenia egzekutywy ważniejsze sprawy, stojące przed radami narodowymi, czuwać, aby zadania jakie stawia Partia przed aparatem państwowym, były stawiane na radach narodowych, aby rady narodowe były przede wszystkim organem, przez który Partia realizuje swoją kierowniczą rolę wobec aparatu państwowego.

Trzeba dopilnować, aby ważniejsze zamierzenia rad narodowych, szczególnie w dziedzinie poprawy bezpośrednich warunków bytowych mas pracujących, były systematycznie referowane i poddawane publicznej dyskusji w zakładach pracy i gromadach, aby rady i radni składali tam sprawozdania ze swej działalności, aby rady przestrzegały zasady systematycznego wysłuchiwania sprawozdań kierowników urzędów zespolonych, niespolonych, przedsiębiorstw zakładów i instytucji.

W tym celu trzeba dokonać analizy składu rad narodowych, sprawdzić w nich ilość pracowników umysłowych do właściwych rozmiarów, wciągnąć do rad aktywnych robotników i chłopów, zapewnić większy udział w radach aktywistom kobiecym, skupić w radach razem z aktywnymi partyjnymi również aktyw bezpartyjny, czuwać nad pracą rad, nad pracą ich prezydium i komisji i kierować pracą klubów radnych, czyniąc jego kierownictwo odpowiedzialnym przed Komitetem Partyjnym.

WACŁAW MORAWSKI

Zast. kier. Wydz. Samorząd.

KC PZPR

Wielki dzień Grabownicy Odsłonięcie Pomnika Wdzięczności dla Armii Radzieckiej

We wsi Grabownica pow. brzo-zowskiego odbyła się dnia 11 b. m. podniosła uroczystość odsłonięcia pomnika Wdzięczności dla Armii Radzieckiej, ufundowanego przez robotników naftowych.

Oprócz licznie zgromadzonej miejscowej ludności i mieszkańców sąsiednich wsi: Humnisk, Portówki, Niebocka, Dużego Pola i innych, w uroczystości wzięli udział przybyli z Rzeszowa i powiatu przedstawiciele Partii, władz, Towarzystwa Przyjaźni Polsko-Radzieckiej, Związków Zawodowych i organizacji oraz wzięła udział kompania honorowa Wojska Polskiego z Sanoka.

Do zgromadzonej przed pomnikiem kilkutyśnej rzeszy, pierwszy przemówił ob. J. Petrus, który odsłonił pomnik. Podczas odsłonięcia pomnika odegrano hymny radziecki polski oraz wypuszczono jako symbol pokoju kilkadziesiąt gołębi.

Następnie w imieniu KW ZPR przemówił tow. T. Wiśniewski, który po podkreśleniu bohaterstwa Armii Radzieckiej — wyzwolicielki Polski wskazał na jej rolę jako gwaranta naszej niepodległości i ości pokoju. Przemawiał również przew. Zarządu Głównego Zw. Zaw. Naftowców tow. E. Jerzyk i przedstawiciel WP kpt. Wleziń. Wygłoszone przemówienia przerywane były okrzykami na cześć Armii Radzieckiej i Wodza międzynarodowego proletariatu — Tow. Stalina.

Po przemówieniach odbyła się defilada, w której oprócz jednostki WP wzięły udział: ZMP, ORM, robotnicy naftowi i młodzież szkolna.

Spod pomnika zebrani przedstawiciele udali się do znajdującego się w pobliżu Domu Ludowego, gdzie dla uświetnienia łączności pomiędzy światem pracy, a odrodzonym Wojskiem

Krosno

Przygotowania do uczczenia Rocznic Stalinowskiej

W sali posiedzeń PRN w Krośnie odbyło się zebranie przedstawicieli partii politycznych, organizacji, związków zawodowych oraz delegatów zakładów pracy i szkolnictwa, celem powołania komitetu obchodu 70-lecia urodzin Generalissimusa Stalina.

Pierwszy zabrał głos tow. Bał — sekr. PRN, który zapoznał zebranych z ogólnym programem uroczystości obchodu urodzin Tow. Stalina na terenie pow. krośnieńskiego. Następnie zabrał głos przedstawiciel K. W., przedstawiając znaczenie obchodu rocznicy urodzin Tow. Stalina oraz omówił wytyczne pracy powołanego Komitetu, który ma czuwać nad całością obchodu. Jednym z punktów programu będzie akcja odczytowa na zakładach pracy, w urzędach, szkołach oraz we wszystkich gromadach wiejskich, celem zapoznania szerokich mas ludności z życiem i czynami

Wielkiego Wodza Proletariatu.

W dniu 21 bm. odbędą się obchody w Jędrzejcu, Iwoncu, Dukli i Węglówce, przy tym centralnym punktem uroczystości będzie Krosno, gdzie w sali teatralnej Domu Robotniczego odbędzie się uroczysta akademia.

W Krośnie zostanie również zorganizowana wystawa dzieł Tow. Stalina i radzieckiej literatury ideologicznej

W toku zebrania uczestnicy, reprezentujący zakłady pracy, złożyli meldunki o dotychczasowym przebiegu zobowiązań podjętych przez robotników, celem uczczenia 70-lecia urodzin Wielkiego Wodza mas pracujących.

Obok zobowiązań podniesienia poziomu produkcji, kilkanaście zakładów pracy, a m. in. Huta Szkła i Licum Tkackie przygotowały oryginalne upominki.

As

Tarnobrzeg

W dniu urodzin Tow. Stalina zostanie otwarta świetlica międzyzwiązkowa

W związku ze zbliżającą się rocznicą urodzin Generalissimusa Stalina czynione są przygotowania w Tarnobrzegu podobnie jak w innych miastach do związanych z uroczystością obchodów. W dniu tym zostanie równocześnie otwarta, przejęta przez Po-

wiatową Radę Zw. Zaw. od Zw. Zawodow. Pracowników Państwowych świetlica międzyzwiązkowa której zespół wystąpi w specjalnie przygotowanym programie na uroczystość urodzin Tow. Stalina.

Polskim, robotnicy kopalni Grabownica wręczyli na ręce dowódcy jednostki wojskowej skromną biblioteczkę dzieł marksistowskich. Przyjmując z rąk robotniczych biblioteczek zakupioną ze składek, mjr. Zygmunt Filipowicz, dziękując za cenny dar zaznaczył, że otrzymane książki staną się symbolem łączności pomiędzy wojskiem a masami robotniczymi.

Podczas uroczystości poświęconej Armii Radzieckiej, mieszkańcy w swoich rozmowach, z entuzjazmem wspominali dzień 6 sierpnia 1914, — gdy wieś Grabownica i wsie okoliczne zostały uwolnione od okupacji hitlerowskiej. Ludność w tym czasie, przekradając się wychodziła naprzeciw oddziałom Armii Radzieckiej — wskazując jej gniazda oporu wroga.

Wal.

Kobiety krośnieńskie zwyciężają we współzawodnictwie pracy

Rozpoczęty w dniu 1 maja 1949 r. III etap współzawodnictwa kobiet krośnieńskich z jasielskimi został zakończony.

Komisja arbitrażowa dokonała obliczenia punktów i oceniła rozmiar dokonanych prac. Jak się okazało, kobiety krośnieńskie zdobyły o 2.017 punktów więcej.

Zwycięstwo kobiet krośnieńskich jest tym większe, że współzawodnictwo, jakie prowadziły z kobietami jasielskimi posiadało wszystkie cechy szlachetnej rywalizacji. Obie strony pracowały bardzo uczciwie opierając

się na wzajemnej współpracy i lojalności.

Bodźcem w pracy dla obu stron współzawodniczących było zwycięstwo woj. rzeszowskiego nad krakowskim.

Ze strony Krosna duży wkład pracy dały członkinie Ligi Kobiet jak: Anna Biały, kier. Wydziału Kobięcgo, Antonia Hołduńska i Janina Denekowa.

Ze strony Jasła na wyróżnienie zasługują: Bukowa i Wojnicka. Ogółem kobiety jasielskie w III etapie współzawodnictwa zdobyły 6.973 punkty, podczas gdy na Krosno przypada 8.930 punktów.

GRUDZIEŃ
13
WTOREK

DYZURY APTEK:

Dyżur nocny: Apteka Obwodowa, ul. 3-go Maja 14.

POGOTOWIE RATUNKOWE ul. Grodzisko 6 tel. 10-00

STRAŻ POŻARNA: ul. Mickiewicza 10, tel. 08.

PRZEMYSŁ

Dyżur nocny: Apteka pod Archaniołem, ul. Słowackiego

KROSNO

Dyżur nocny: Apteka mgr. Merskiej — Rynek POGOTOWIE RATUNKOWE: ul. Staszica 4, tel. 141

PRZEWORSK

Dyżur nocny: Apteka pod Orłem — Rynek

MUZYZM MIASTA RZESZOWA — Rynek 8 — otwarte od godz. 9 do 14-tej

PAŃSTWOWY TEATR ZIEMI RZESZOWSKIEJ — „ODWETY” — L. Kruczkowskiego. Początek o godz. 19-tej.

RZESZÓW — Apollo: Milcząca barykada
PRZEMYSŁ — Bałtyk: Arinka
PRZEMYSŁ — Olimpia: Na morskim szlaku
PRZEWORSK — Bałtyk: Złoty róg
KROSNO — Pionier: Aktorka
DĘBICA — Uciecha: Czarodziejskie ziarno
GORLICE — Wirus: Czekaj na mnie
JAROSŁAW — Gdynia: Nowa Albania
ŁANCUT — Znicz: Zwirowane lotnisko
MIELEC — Odra: Czarty peryskop
NISKO — San: Góra dziewięciosa
ROZWADÓW — Polonia: Konik garbusek
STALOWA WOLA — Stał: Cygański tabor
TARNOBRZEG — Wisła: Goal

KINA OBJAZDOWE

program na dzień 14 bm.
TYCZYŃ (Rzeszów) — Przygody Nasredina
TRZCIANA (Rzeszów) — Czapażew
GŁOWIENKA (Krosno) — Harry Smith od krywa Amerykę
DOMINIKOWICE (Gorlice) — Chłopiec przedmieścia
DYNÓW (Brzozów) — Dusze czarnych
CHORZEŁÓW (Mielec) — Złoty róg
LIBUSZA (Gorlice) — Sąd honorowy
IWONICZ (Krosno) — Nowa Albania
PLAZÓW (Lubaczów) — Złoty klucz
STARE MIASTO (Łańcut) — Górą dziewięciosa

7.10 Muzyka rozrywkowa, 8.15 Wszelchnica Radiowa, 13.30 Muzyka obiadowa, 14.55 Audycja dla chorych PCK, 15.10 Audycja dla szkół popołudniowych, 16.00 Dziennik popołudniowy, 16.35 Muzyka lekka, 17.00 Koncert popularny, 17.45 „Z frontu brygad SP”, 18.00 „Z kraju i ze świata”, 18.15 Muzyka rosyjska, 19.00 „Z życia naszych przyjaciół”, 19.15 Koncert, 20.40 Muzyka rozrywkowa, 22.00 „W 50-tą rocznicę zgonu Fr. Smolki” — felieton, 22.30 „Rycerz nadziei” frag. pow. J. Amado, 22.50 Muzyka, 23.00 Ostatnie wiadomości.

**W walce z spuścizną sanacji i wojny
Przed ostateczną likwidacją analfabetyzmu
w województwie rzeszowskim**

W dniach od 1 do 18 bm. obchodzony jest w całym kraju Tydzień Społecznej Walki z Analfabetyzmem. W Tygodniu tym bierze czynny udział również województwo rzeszowskie. We wszystkich zakładach pracy, szkołach i środowiskach skupiających większą ilość ludzi, odbędą się pogadanki i referaty na temat znaczenia likwidacji analfabetyzmu w naszym województwie. Przewidziany jest również szereg imprez propagandowych i dochodowych na rzecz walki z analfabetyzmem.

Woj. rzeszowski należy do województw, gdzie analfabetyzm był najbardziej rozpowszechniony. Przeprowadzona rejestracja wykazała, że na terenie naszego woj. akcja objęła 36 tys. osób nie umiejących czytać i pisać. W bieżącym tygodniu przeprowadzona będzie dodatkowa rejestracja, która obejmie pozostałą nie ujętą jeszcze w spisie, obliczoną na ok. 5 tys. osób liczbę analfabatów.

Sprawa likwidacji analfabetyzmu to jedno z czołowych zagadnień w pracy na odcinku kulturalnym. W

tej walce woj. rzeszowski może poszczycić się poważnymi osiągnięciami. Należy do nich przede wszystkim zwycięstwo w wykon. zaplan. ilości kursów i przeszkolonych na początkowych kursach (czytania i pisania) woj. krakowskim, przez co woj. rzeszowski wysunęło się na jedno z czołowych miejsc w Polsce.

Liczba kursów wzrosła do 1.350, obejmując 22 tys. nieumiejących czytać i pisać. Obok nauczycielstwa kursy prowadzi ORZZ, ZMP i organizacje masowe jak Liga Kobiet, To-

warzystwo Przyjaźni Polsko-Radzieckiej oraz Towarzystwo Przyjaciół Żołnierza. Nauka na kursach odbywa się w godzinach wieczornych od 20 do 23-ciej. Poważną jest rozpiętość wieku kursantów, która waha się od 14 do 84 lat... Najstarszym kursantem jest Jan Mech były robotnik kolejowy, który pomimo swego sędziwego wieku uczęszcza na kurs nadzyszczaj regularnie.

Kursanci otrzymują bezpłatne pomoce naukowe, a uczący podręczniki do szkolenia.

KONCERT »NOWIN RZESZOWSKICH«

Redakcja „Nowin Rzeszowskich” przygotowuje wielki KONCERT DLA PRZODOWNIKÓW PRACY I PRZODOWNIKÓW SŁUŻBY WOJSKOWEJ.

Na program imprezy, która odbędzie się w najbliższą środę, tj. dnia 14 b. m., o godz. 17.45 w sali Państwowego Teatru Ziemi Rzeszowskiej, złożą się oprócz wstępnej prelekcji, produkcji chórów, orkiestry i solistów.

Udział wezmą: Zespoły chórów ORZZ, WSK Nr. 2 i Państwowego Gimnazjum Krawieckiego, Orkiestry KBW i miejscowej jednostki wojskowej odegrają utwory kompozytorów radzieckich, polskich i czeskich.

Z recytacjami wystąpią artystki Państwowego Teatru: Lucja Karolus, Maria Malinowska i Irena Rębiszewska, oraz uczennica szkoły 11-letniej Kazimiera Kosita. Dwie wielkie zbiorowe deklamacje przygotowuje Koło ZMP przy Państwowej Szkole Handlowej.

Pieśni polskie i radzieckie śpiewać będzie Lidia Graziado. Wystąpi również uczniowie Szkoły Muzycznej: skrzypcy Opoń i zespół akordeonistów.

Celem koncertu, organizowanego przez Redakcję naszego dziennika, jest danie rzeszowskiemu światu pracy możliwości obejrzenia imprezy artystycznej o bogatym programie.

**Odpadki użytkowe
dostarczone fabrykom
— to zaoszczędzone miliony**

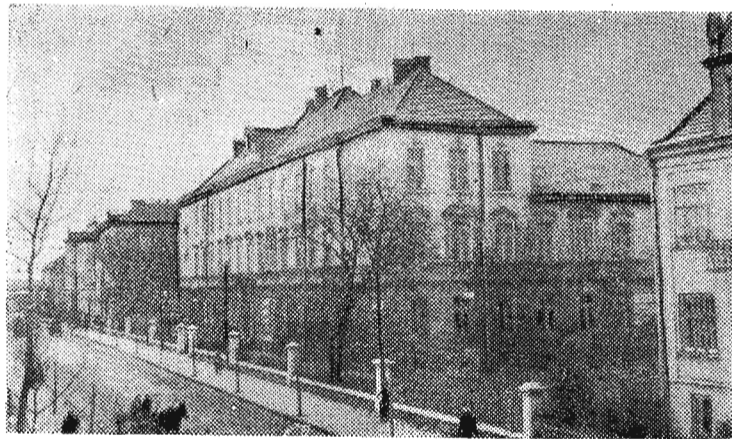
Z roku na rok nasze fabryki otrzymują coraz większe ilości odpadków użytkowych, które niewątpliwie przyczyniają się do zwiększenia osiągnięć wielu gałęzi naszego przemysłu. Dziesiątki tysięcy ton różnych surowców odpadkowych, dostarczonych przemysłowi, to zaoszczędzone miliony.

Niestety, ciągle jeszcze nie docenia się u nas wartości i znaczenia użytkowania różnych odpadków. Jednym z typowych przykładów są butelki leżące bezużytecznie po piwnicach, strychach i mieszkaniach.

Ponowne zastosowanie używanych butelek, dające w rezultacie duże oszczędności, pozwoli poradzić łutom szklanym na wzmoczenie produkcji innych artykułów domowego użytku, oraz wyrobów szklanych koniecznych dla odbudowy kraju. W interesie więc każdego obywatela, leży zebranie porzuconych butelek i sprzedaż ich zbiornikom odpadków użytkowych.

Z uwagi na doniosłe znaczenie odpadków, dla naszego przemysłu, dobrze by było, żeby zorganizowaniem akcji zbiórkowej zajął się młodzież zrzeszona w szeregach ZMP, Harcerstwo i Służba Polsce.

W akcji tej, Zbiornicy Odpadków w Rzeszowie, przysłały z pomocą Izba Aptekarska, która mniejsze flaszki zakupi dla aptek i punktów rozdawnictwa leków.

11-letnia szkoła T-wa Przyjaciół Dzieci przy ul. Daszyńskiego, jest pierwszą tego typu szkołą w Rzeszowie. Ze względu na masowy napływ młodzieży robotniczo-chłopskiej, rozbudowa sieci szkół świeckich w Rzeszowie jest sprawą b. aktualną.

**Przed Plenum
Okręgowej Rady
Związków Zawodowych**

W dniach 6—7 grudnia b. r. odbyło się w Warszawie III Plenum Centralnej Rady Związków Zawodowych, w rozszerzonym składzie, z udziałem przedstawicieli Zarządu Głównego oraz Okręgowych Rad Związków Zawodowych, na którym krytycznie nawzięto dotychczasową działalność związkową oraz przyjęto wytyczne dalszej pracy ZZ. w świetle uchwał III Plenum Komitetu Centralnego PZPR. Okręgowa Rada Zw. Zaw. w Rzeszowie była reprezentowana na III Plenum CRZZ przez tow. Janczurę, kierownika Wydziału Organizacyjnego ORZZ tow. Habera, oraz aktywistę związkowego z terenu tow. Sikorskiego.

Zgodnie z uchwałami III Plenum CRZZ, w dniu 15 bm. odbędzie się w Rzeszowie rozszerzone zebranie plenarne ORZZ z udziałem przedstawicieli z wydziałów i sekretarzy Zarządów Okręgowych Oddziałów i Powiatowych Rad Związków Zawodowych oraz przedstawicieli Oddziałów i Powiatowych Rad Związków Zawodowych i pracowników — celem dokonania analizy dotychczasowej działalności związkowej oraz powzięcia uchwał w kierunku praktycznej realizacji wskazań III Plenum CRZZ w pracy związkowej na terenie województwa rzeszowskiego.

Obecnie do Plenum ORZZ trwają przygotowania Zarządów Okręgowych Oddziałów oraz Powiatowych Rad Związków Zawodowych. Przejmą wszystkie ognie związkowe województwa rzeszowskiego odbywają specjalne posiedzenia celem dokonania analizy sytuacji na terenie swojej działalności oraz wykazania błędów i niedociągnięć w pracy związkowej.

**Więcej ryb
dla Rzeszowa**

Filia Oddziału Centrali Rybnej w Rzeszowie przygotowała plan zaopatrzenia ludności województwa rzeszowskiego w ryby i przetwory rybne w okresie przedświątecznym.

Otrzymano już 62.216 kg, karpia żywych, śledzi solonych, ryb wędzonych i mrożonych, konserw, marynat itp., co wynosi znacznie więcej niż w listopadzie br., w którym przeprowadzono 35.866 kg. ryb i przetworów rybnych. Biorąc pod uwagę, że liczba ta jest nadal niewystarczająca w stosunku do zapotrzebowania — Filia w Rzeszowie zwróciła się do Oddziału Centrali Rybnej w Krakowie, o zwiększenie ilości ryb i przetworów rybnych na okres przedświąteczny.

(FN)

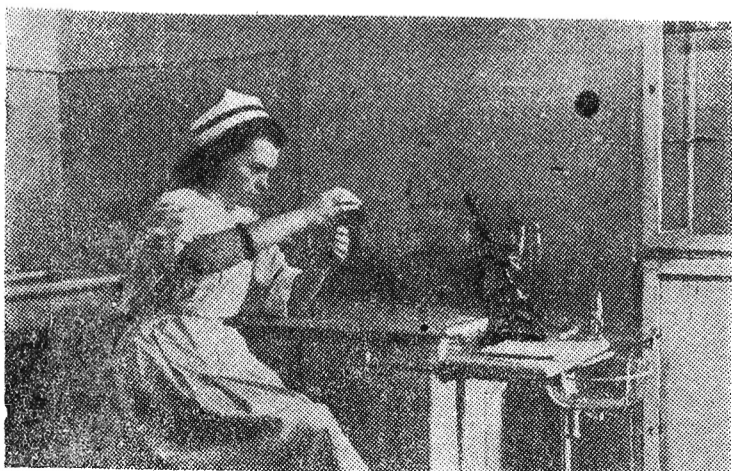
PCK podnosi poziom zdrowotny wsi

Konkurs czystości zorganizowany przez PCK objął również i wieś, zyskując żywy oddźwięk.

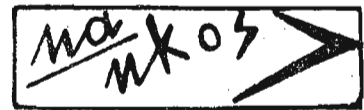
N. p. koło PCK w Wólce pod Lasem z inicjatywą tamt. chłopów wykonało wiele prac nad podniesieniem poziomu zdrowotności wsi, za co otrzymało nagrodę od Zarządu Okręgu PCK.

W liście, jaki Zarząd PCK otrzymał od członków nagrodzonego koła, czytamy: „Prace związane z przeprowadzeniem Konkursu Czystości wywarły nam wielki wpływ na podniesienie naszego koła, ani dla nagród, ale w zrozumieniu korzyści, jakie podniesienie higieny i zdrowotności przyniesie naszej wsi.

Po Dniach Przeciwgruźliczych

Szczegółowa analiza krwi — to gwarancja wykrycia w porę groźnego wroga — gruźlicy.

Felieton czytelnika

„W związku z prowadzoną przez Redakcję rubryką w „Nowinach Rzeszowskich” pt. „Na ukos” mieszkańcom Rzeszowa nasuwają się niektóre uwagi, którymi chętnie się z „Nowinami” podzielić” pisze jeden z naszych czytelników.

„Pomimo, iż tegoroczna zima zdążyła do nas dość powoli i dni słoneczne nie należą do rzadkości, to jednak gdy zaczyna padać jesienno-jakusniaczek”, wychodzi na jaw wiele usterek naszego wojewódzkiego Rzeszowa. Bodaj najprzykrejsza sprawa to chroniczne zaciekanie rynien w wielu realnościach naszego miasta. Zatrzymawszy się przed którąkolwiek wystawą sklepową — naraża się człowiek na skapanie w wodospadzie deszczówki, spadającej z dachu poprzez dziurawą rynię. Do kogośkolwiek sprawa ta należy, — wypadłoby ją ku ogólnemu zadowoleniu zlatwić, tym bardziej, że fakt ten ma miejsce przy głównych ulicach wojewódzkiego miasta.

Dalsza sprawa to zmiana dekoracji okien wystawowych wielu przedsiębiorstw handlowych. Np. Centrala Tekstylna. Od chwili uruchomienia wzorcowego sklepu, przy ul. 3 Maja przez większość dni okna wystawowe zastonięte były białymi „ca-

lunami”, poza którymi nie wiadomo co się działo. Bywały takie dni, w których cały szereg sklepów tekstylnych Centrali pozostawiano swe wystawy białymi zastonami. Czyżby kryły się ze swym towarem? Aż wreszcie po wielu dniach, gdy wszyscy oczekiwali kto wie jakich efektów artystyczno-dekoratorskich — ukazywała się wystawa z jednym ręcznikiem czy kłębkiem sznurka. W gorszym jeszcze razie bywały w oknach artykuły, które będą sprzedawane za kilka dni, „bo brak jeszcze ceny”, lub też znajdują się na wystawie, jakkolwiek eksponat był już sprzedany. Taka zabawa z kupującym nie należy bynajmniej do przyjemności tego ostatniego.

Inna znów sprawa jest przy ulicy 3-go Maja. Istnieje tam przy budującym się obecnie gmachu Banku Rolnego parkan, który od niepamiętnych już czasów sterczy na środku i tak już wąskiego chodnika, nie pozwalając na normalny ruch przechodniów. Czy nie można rzeczwiście ukłonić się szybciej tymkownianu tej wąskiej fasady domu i usunąć tego niemiego korka, hamującego ruch pieszych na tak ruchliwej arterii?”

Czytelnik.

Czy znasz historię Polski Ludowej?

PIERWSZY WIELKI KONKURS
»Nowin Rzeszowskich«

Rysunek konkursowy Nr 5

Kupon konkursowy

Nr. 5

»Czy znasz historię Polski Ludowej;«

Imię i nazwisko _____

Adres _____

Zawód _____

RYSUNEK Nr. 5 przedstawia _____

Konferencja komitetów wyborczych do kół i klubów woj. rzeszowskiego

W Okręgowej Radzie Związków Zawodowych, odbyła się konferencja sportowa, komitetów wyborczych do kół i klubów woj. rzeszowskiego z udziałem delegata Rady Kultury Fizycznej przy CRZZ tow. Smętka. Powyższa narada miała na celu przygotowanie szeroko zakrojonej akcji wyborczej do organizacji sportowych. Referat na powyższy temat wygłosił tow. Smętek charakteryzując wąski zasięg sportu w Polsce przedwrześniowej, omawiając założenie wychowania fizycznego w Polsce Ludowej, gdzie odcinek kultury fizycznej znajduje szczególną opiekę Partii i Rządu.

Przystępując do akcji wyborczej, należy wykorzystać obecną kampanię dla mobilizowania i uaktywnienia działaczy i członków sportu związkowego, opierając się o idee i organizacyjne doświadczenia członków Partii, ZMP oraz działaczy demokratycznych. Na powyższych konferencjach winna być przeprowadzona rzeczowa krytyka i samokrytyka dotychczasowej działalności na polu kultury fizycznej, by wysnuć odpowiednie wnioski i uniknąć błędów na przyszłość.

Tow. Gernand (KW PZPR) omówił istotę konieczności zmian w strukturze sportu w Polsce, podkre-

ślając rolę wychowania fizycznego, służącego potrzebom mas pracujących. Do nowych zarządów winni wejść ludzie oddani sprawie sportu robotniczego.

Rok 1950 stoi przed nami — zaznaczył dyr. WUKF tow. Bartosiewicz — pod znakiem licznych i wielkich akcji masowych, które wymagać będą należytego opracowania programu oraz jego pełnego wykonania ze strony działaczy klubowych. Dlatego też przy nowych wyborach należy mieć na względzie wielką odpowiedzialność, jaka spadnie na działaczy w przyszłych sezonach sportowych, zważywszy, że kluby będą musiały rozszerzyć wachlarz swej działalności do pięciu dyscyplin sportowych.

W obecnej chwili stoją przed nami dwa zadania — mówił tow. Jan-czura — czujności klasowej oraz codziennego doglądania naszej pracy. Należy więc wybrać ludzi młodych, o należytych wyrobieniach ideologicznych.

W dyskusji poszczególni działacze zanalizowali krytycznie swą dotychczasową pracę w kołach i klubach, podając niedociągnięcia i popełniane błędy. Brak wychowania ideologicznego, niedoceniaenie szlachetnej współpracy i sportowego współzawodnictwa z klubami, brak ściślejszego kontaktu ze sportem wiejskim, zaniedbywanie wychowania moralnego sportowców oraz politycznego ich uświadczenia — oto główne błędy jakie poruszyli dyskutanci.

Prócz tych braków omówiono w dyskusji wiele pozytywnych osiągnięć klubów, które należą do zrozumienia ideę wychowania fizycznego.

Tenis stołowy w okręgu rzeszowskim

Nowoorganizowany okręg tenisa stołowego w Rzeszowie przystąpił do rozgrywek o drużynowe mistrzostwo okręgu, do których zgłosiło się aż 19 zespołów, podzielonych na 4 grupy.

W grupie pierwszej walczą: Stal Mielec, Gwardia Mielec, Ogniwo-Resovia oraz Gwardia Rzeszów.

Grupa druga: Związkowiec Strzyżów, Spójnia Rzeszów, Spójnia Łańcut i Budowlani Rzeszów.

Grupa trzecia: Związkowiec-Polonia Przemyśl, Budowlani Przemyśl, Kolejarz Przemyśl, Kolejarz Jarosław, JKS Związkowiec Jarosław oraz Kolejarz Przeworsk.

Grupa czwarta: Związkowiec Krosno, Włókniarz Krosno, Związkowiec Jasło, Związkowiec Sanok i Międzyszkolny Klub Sportowy Sanok.

HOKEIŚCI „SPÓJNI-RZESZÓW” PRZYGOTOWUJĄ SIĘ DO SEZONU ZIMOWEGO

Sekcja hokejowa ZS „Spójnia”-Rzeszów rozpoczęła suchą zaprawę do zbliżających się mistrzostw okręgu krakowskiego. Zarząd klubu przygotował już tor hokejowy, który będzie służył zarazem szerokim rzeszom zwolenników łyżwiarstwa. Równocześnie zarząd klubu zawiadamia, że przyjmuje wpisy do sekcji hokejowej w baraku własnym przy ul. Sokola (za teatrem).

Czołowi narciarze ZSRR na obozie

Czołowi narciarze radziecy, zgrupowani na obozie treningowym pod Kirowem, przygotowują się starannie do pierwszych w tym roku wszechzwiązkowych zawodów narciarskich, które odbędą się pod Moskwą (bieg 18 km. dla mężczyzn i 5 km. dla kobiet).

W ramach obozu rozegrano biegi płaskie na dystansie 5 km. dla mężczyzn i 3 km. dla kobiet.

Bieg dla mężczyzn wygrał Czerniew w czasie 19:22 min., a w biegu dla kobiet zwyciężyła mistrzyni ZSRR — Tolmaczewa — 14:41 min.

Startowało ponad 100 zawodników i zawodniczek.

Przygotowania do mistrzostw ZSRR

w podnoszeniu ciężarów

Drużynowe mistrzostwa Związku Radzieckiego w podnoszeniu ciężarów rozpoczną się 16 grudnia w Czelabińsku. Wezmą w nich udział najlepsi zawodnicy 4-ch czołowych zrzeszeń: WWS, Związków Zawodowych, „Dynamo” i „Spartaka”.

Ogółem startować będzie 160 zawodników, po 40 z każdego zrzeszenia.

Eliminacje do mistrzostw ogólnoradzieckich były przeprowadzone uprzednio w ramach mistrzostw zrzeszeń. W czasie tych zawodów uzyskano wiele wyników, stojących na bardzo wysokim poziomie.

M. in. Puzkarew — mistrz „Dynamo” w wadze średniej — podniósł łącznie w trójboju olimpijskim 370 kg. Rekordzista świata Nowak, mistrz Związków Zawodowych w wadze półciężkiej, podniósł łącznie 405 kg. — Doskonały wynik uzyskał także La-putin (WKS), zdobywając mistrzostwo armii w wadze ciężkiej, podniósł on w trójboju 402,5 kg.

(4)

— Nie beczcie mi tu!

Zjadł w pośpiechu obiad i w niespełna godzinę pędził już do gminy, bezlitośnie smagając konia.

Późnym wieczorem przygalopował do Żyrowa. Zaniósł miód policjantowi i począł go prosić o wypuszczenie Matwieja i dziadka Fiszki, choćby za kaucją.

Policjant przyrzekł, że pomyśli o tym. Następnego dnia Zachar dołożył mu jeszcze pięćset rubli.

Ale wieczorem przyjęła Zachara gruba policjantowa i zawiadomiła go w imieniu meża, że nic się nie da zrobić; cały materiał śledztwa wstępnie przekazano do miasta.

Zachar splunął, trzasnął drzwiami i wyskoczył za wrota. Nie namyślając się długo, wstąpił do karczmy i pił do rana z jakimś przygodnym kompanem.

Zgubił gdzieś czapkę z nausznikami i rękawem wyjechał do pasieki z bluzą owiniętą wokół głowy na wzór perskiego turbanu.

5.

Przez trzy tygodnie myśliwi oczekiwali wyjazdu do miasta na rozprawę.

Spał na sianie, marzył, czerstwy chleb zapili zimną wodą. Dziadek Fiszka miał początkowo dobrą minę, później upadł na duchu, wieczorami modlił się gorliwie.

Przyjazd sędziego śledczego Pribytkina wywołał w urzędzie zamieszanie. Do odległej gminy żyrowskiej rzadko zajeżdżał ktoś z miasta.

Sędzia odpoczywał po podróży w domu urzędu ziemskiego, a tymczasem baby wyszorowały w gminie podłogi i zawiesiły firanki w oknach.

Po ukończeniu wydziału prawa Władysław Władimirowicz Pribytkin miał nadzieję na szybką karierę. Ale brakowało mu pieniędzy i stosunków. Ojcem jego był niezamożny, niepozorny urzędnik.

Gdy z gminy żyrowskiej wpłynęła sprawa zabójstwa nieznanego poszukiwacza ota przez dwóch myśliwych, Pribytkin zlekł sobie:

„No, Władysławie Władimirowiczu, nadeszła chwila, by spróbować szczęścia”.

Jako pierwszego wezwał na przesłuchanie dziadka Fiszkę.

Stary myśliwiec stracił odwagę. Drżącymi rękami przyglądał brodzie i brwi, obciążonej bluzę. Przy drzwiach spojrzął na Matwieja wzrokiem mężczyzny. Ale w pokoju sędziego dziadek poczuł się pewnie.

Wydało mu się, że na okrągłej, ozdobionej czarną bródką twarzy Pribytkina maluje się dobroć.

Sędzia odczytywał jakieś dokumenty.

— S-s-siadajcie, o tu, na k-k-krzesła — powiedział nie podnosząc oczu znad akt.

„Jakaś!” — pomyślał dziadek Fiszka. Wydało mu się to zabawne.

Pribytkin odłożył dokument i spojrzął na starego.

— N-n-nazwisko?

Dziadek Fiszka powstał.

— S-s-siadaj.

— Nazwisko? A jakiego nazwiska panu dziadecowi potrzeba? Po wsiowemu wołali mnie Zabiegalkin, a po pisanemu — Tiecz-

nin. Znaczy się, Tieczenin Finogen, syn Danila.

— Dobrze. I-i-ile masz lat, Tieczenin?

— Siódmy krzyżyk mi idzie, dziadeciu.

Sędzia obrzucił go spojrzeniem.

— Lat masz dużo, a z-z-zdrowyś?

Dziadek Fiszka zmiękł do reszty, nabrał odwagi:

— Oj, panie! Chwalić Pana Boga, nie narzekam, mało kto mi dorówna. Choćbym umarł, to się będę ruchał.

Pribytkin roześmiał się, dziadek Fiszka również poweselał.

Nagle sędzia przegiął swe ciężkie ciało w tył, aż do oparcia krzesła, i wlepił w starego chłodne, przeszywające spojrzenie.

— No, s-s-s-tary, żarty na bok! Dużoście zabrali złota? P-p-przyznajno się szczerze!

Dziadek Fiszka zerwał się z krzesła i zaczął mówić, żegnając się pośpiesznie znakiem krzyża:

— Cożes ty, panie! Czy my jakie rozbójniki? My ludzie spokojni, dziadeciu. Nikogo nie skrzywdzimy, chyba tylko niedźwiedzia. Na krzyż przysięgam! Donieśliśmy sumiennie o wszystkim. Myśleliśmy, że jak człowiek zginął, to grzech go porzucił. Nie, dziadeciu, puść nas, dość nacierpieliśmy się w więzieniu.

— S-s-siadaj, Tieczenin, s-s-siadaj! — rozkazał sędzia.

Dziadek Fiszka pokornie usiadł, spod krzączastych brwi jego oczy z niepokojem śledziły sędziego.

— A k-k-któ go według ciebie zabił?

Dziadek Fiszka zerwał się ponownie.

— Nikt, dziadeciu, on sam ze sobą skończył. Wykombinowaliśmy to z siostrzeńcem wedle strzelby. Leżała, znaczy się, strzelba, a zaraz obok kij świerkowy. Kijem, widać, nacisnął na cyngiel...

Sędzia śledczy długo pisał coś na arkuszu papieru, a potem znów podniósł oczy na starego.

— Z tego, co mówisz, Tieczenin, wynika, że on sam się zabił. Nie powiedziałeś prawdy...

(C. d. n.)